

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 165/2022
01.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници у ревизијском поступку Александар Лазић и Сања Филимоновић, адвокати из ..., против тужене Техничке школе у Обреновцу, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, ради поништаја решења о изреченој мери новчане казне, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2505/2020 од 17.09.2021. године, у седници одржаној 01.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2505/2020 од 17.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2505/2020 од 17.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 3/2018 од 24.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се пониште решења тужене бр. .. од 01.12.2017 године и Школског одбора тужене којим је тужиљи изречена мера новчане казне због повреде радне обавезе у висини од 35% од зараде исплаћене за месец у коме се доноси одлука, у трајању од 6 месеци обуставом од зараде. Ставом другим изреке обавезана је тужиља да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 131.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 2505/2020 од 17.09.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је

нашао да у конкретном случају нису испуњени услови да се о ревизији тужиље одлучује као о изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да питање поништаја решења о изреченој мери новчаног кажњавања представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примењених одредаба чланова 141. - 143. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр.72/09...62/16). Поред наведеног, ревидент није доказао да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе. Ревизијски наводи тужене о чињеничном стању не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије из те законске одредбе. Осим тога, битне повреде поступка на које се позива ревидент нису законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Како је предмет тужбеног захтева поништај одлуке којом је изречена дисциплинска мера - новчано кажњавање, а не спор о заснивању, постојању и престанку радног односа, то је ревизија недозвољена у смислу цитиране законске одредбе.

На основу члана 413.ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**